

РЕШЕНИЕ

№ 46

гр. Ямбол, 13.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЯМБОЛ, II ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ, в закрито заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Красимира В. Тагарева

Членове: Г. Ив. Вълчанова Люцканова
Яна В. Ангелова

като разгледа докладваното от Яна В. Ангелова Въззивно гражданско дело № 20232300500062 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.436, вр. с чл.435, ал.2, т.6 ГПК.

Образувано е по жалба на М. В. Я. от гр.*****, с ЕГН *****- длъжник по изпълнително дело №20138780401148 по описа на ЧСИ И.Х. с район на действие съдебния район на ЯОС и с рег.№878 в КЧСИ, срещу отказа на ЧСИ, обективиран в съобщение изх. №23946 от 24.06.2022г. да бъде прекратено изпълнителното производство на основание чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК.

Оплакването на жалбоподателя е, че отказът на ЧСИ е незаконосъобразен, тъй като е налице хипотезата по чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК за прекратяване на изпълнителното дело, поради това, че вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, считано от последното изпълнително действие, изразяващо се в налагане на запори по банкови сметки. Излага, че след образуване на изпълнителното дело от страна на вискателя е било поискано извършване на справки за имущественото състояние на длъжника, както и са извършени изпълнителни действия, изразяващи се в налагане на запори върху вземания по банкови сметки. По отношение на останалите действия в изпълнителното производство, изразяващи се в изпращане и връчване на призовки за доброволно изпълнение, справки и др., се твърди, че не са изпълнителни действия по смисъла т.10 от Тълкувателно решение № 2/2013г. на ОСГТК. Излага се, че прекратяването на изпълнителното производство на основание чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК настъпва по силата на закона, при липса на искане за извършване на изпълнителни действия от страна на вискателя за срок повече от две години, независимо от това дали прилагането

му е поискано от вискателя или е предприето от съдебния изпълнител по възлагане от вискателя, съгласно чл.18, ал.1 от ЗЧСИ, като не е необходим нарочен акт на съдебния изпълнител, а всички поискани и извършени действия след изтичането на този срок се явяват недействителни, включително наложените запори и възбрани.

Отделно от това в жалбата си длъжникът твърди, че вземането на вискателя е погасено по давност на основание чл.110 от ЗЗД, позовавайки се на т.10 и т.14 от Тълкувателно решение №2/2013г. на ОСГТК на ВКС. Сочи се, че с молбата за образуване на изпълнителното дело давността не е прекъсната, тъй като в същата вискателят не е поискал действие на изпълнение върху имуществото на солидарните длъжници. Поискването и извършването на действия на изпълнение срещу един от солидарните длъжници не произвежда действие спрямо останалите солидарни длъжници и срокът по чл.422, ал.1, т.8 от ГПК тече поотделно за всеки длъжник по изпълнителното дело с оглед различното им материално и процесуално правно положение и по аргумент от чл.125 от ЗЗД. Жалбоподателят моли за отмяна като незаконосъобразен на обжалвания отказ на съдебния изпълнител да прекрати изпълнителното производство, като счита, че същото е прекратено на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК, във вр. чл.110 от ЗЗД, тъй като е налице прекратително основание на чл.410 ЗЗД- изтичането на петгодишния давностен срок, считано от датата на последното изпълнително действие, изразяващо се в налагане на запори върху вземания по банкови сметки от 2014 година.

В 3- дневния срок по чл. 436, ал.3 от ГПК от получаване на жалбата, вискателят по изпълнителното дело „ОББ“ АД, не е изразил становище по нея. Становище по жалбата не е изразено и от останалите длъжници по изпълнителното дело.

В мотивите по чл.436, ал. 3 ГПК съдебният изпълнител е изразил становище, че жалбата е неоснователна, тъй като в срока по чл. 433, т.8 от ГПК са насрочвани публични продани на ипотекиран в полза на вискателя недвижими имот, налагана е възбрана, от вискателя са подавани молби, с които е прекъсвана перемпцията, извършени са плащания за погасяване на задължението, последното от които на 02.11.2022г.

ЯОС, след като взе предвид доводите на жалбоподателя, мотивите на ЧСИ и прецени данните по делото, намира за установено следното от фактическа страна:

Изпълнително дело №20138780401148 по описа на ЧСИ с рег.№878 в КЧСИ И.Х. е образувано въз основа на молба, подадена от вискателя „Обединена българска банка“ АД на 11.11.2013г. и приложен към нея изпълнителен лист от 22.10.2013г., издаден въз основа на Заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК по ч.гр.д.№2757/2013г. по описа на РС- Ямбол, срещу длъжника СД „АВТО- ПАЕВ- Янев и СИЕ“ и солидарните длъжници М. В. Я., А.С.Я. и Г. С. Я., които са осъдени да заплатят солидарно на кредитора „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД посочените в изпълнителния лист суми за главница, лихви, такси и разноски, дължими на основание Договор за предоставяне на овърдрафт по разплащателна сметка и за издаване на фирмена дебитна карта от 13.08.2008г., сключен между страните, със съответните Допълнително споразумение №1 от 14.09.2010г., Допълнително споразумение №2 от 20.04.2011г., Допълнително споразумение №3 от 11.04.2012г. и

Договор за встъпване в дълг от 11.04.2012г., обезпечен с поръчителство.

С молбата за образуване на изпълнителното дело вискателят „ОББ“ АД е поискал да бъдат наложени запори върху открити банкови сметки на длъжниците в банки на територията на страната, запори върху трудовото им възнаграждение и запор върху притежаваните от тях МПС. Поискано е от вискателя и налагането на възбрана върху недвижим имот, на основание сключена втора по ред договорна ипотека в полза на банката, описан в Нотариален акт за договорна ипотека №121 от 24.09.2010г. на нотариус Д.Л. с рег. №322 в НотК, вписан в СлВ- гр.Ямбол. На основание чл.18, ал.1 от ЗЧСИ с молбата вискателят е възложил на ЧСИ проучване на имущественото състояние на длъжниците по изпълнителното дело, извършването на справки, в т.ч. набавяне на документи, книжа и др.

От данните по изп.дело №20138780401148 по описа на ЧСИ И.Х. е видно, че след образуването му на длъжниците са изпратени покани за доброволно изпълнение, ведно със Заповедта по чл. 417 от ГПК на осн. чл. 428, вр. чл. 418, ал. 5 от ГПК, извършено е проучване на имущественото им състояние, регистрирани трудови договори на длъжниците-физически лица, и по молба на ЧСИ в СВп- Ямбол е вписана на 13.11.2013г. поисканата от вискателя възбрана върху посочения ипотекиран недвижими имоти, собственост на М. В. Я., К.Е.Я. и С.Е.Я..

По същото изпълнително дело въз основа на постъпилата информация, на 27.12.2013г. е наложен запор върху 2 бр. ППС- полуремаркета, собственост на СД „АВТО-ПАЕВ- Янев и СИЕ“.

На 04.07.21014г. по изпълнителното дело е постъпила молба от процесуалният представител- пълномощник на вискателя, за извършване на опис, оценка и публична продан на ипотекирания в полза на вискателя и възбранен недвижим имот- апартамент №65, находящ се в гр.*****, със застроена площ 40.71 кв.м.

На 08.07.2014г. е извършен опис на посочения по- горе недвижим имот, за което е съставен протокол от ЧСИ.

На 07.08.2014г. ЧСИ И.Х. е обявила на публична продан възбранения ипотекиран имот, като е насрочена публична продан в периода от 15.08.2014г. до 15.09.2014г. Поради липса на наддавателни предложения проданта е обявена за нестаналя.

В срока по чл.494, ал.1 от ГПК с молба от 19.09.2014г. вискателят е поискал насрочване на нова публична продан на имота. На 03.10.2014г. ЧСИ И.Х. е обявила втора публична продан на имота за времето от 17.10.2014г.- 17.11.2014г., също обявена за нестаналя поради липса на наддавателни предложения.

По искане на вискателя на 18.03.2015г. ЧСИ И.Х. е обявила публична продан на възбранения ипотекиран имот за времето от 23.03.2015г. до 23.04.2015г., обявена за нестаналя поради липса на наддавателни предложения.

По искане на вискателя от 01.07.2015г., на 08.10.2015г. ЧСИ И.Х. е обявила втора публична продан на имота за времето от 12.10.2015г. до 12.11.2015г., която също е

обявена за нестанала поради липса на наддавателни предложения.

На 17.11.2015г. взыскателят е сезирал ЧСИ с молба за обявяване на нова публична продан на имота, като такава е обявена от ЧСИ на 18.01.2016. за времето от 26.01.2016г. до 26.02.2016г. По същата е постъпило едно наддавателно предложение и с протокол от 29.02.2016г. ЧСИ е обявил за купувач на изнесения на публична продан имот лицето Г.Ж.Ж.. ЧСИ е издал Постановление за възлагане на недвижим имот от 07.03.2016г., вписано в СлВп при АВ гр.Ямбол с вх.рег.№2200 от 30.03.2016г., т.68, парт.№165, с което на обявения за купувач Г.Ж. е възложен недвижимия имот, предмет на състоялата се публична продан. На 06.04.2016г. купувачът е въведен във владение на имота. На 15.06.2016г. ЧСИ е изготвил разпределение на постъпилата от публичната продан сума, насрочено е предявяване на същото на страните по изп. дело на 20.06.2016г.

На 22.07.2017г. взыскателят „ОББ“ АД е подал молба по изпълнителното дело с искане за опис, оценка и продажба на заложен в полза на банката по реда на ЗОЗ ДМА, собственост на длъжника- СД „АВТО- ПАЕВ- Янев и СИЕ“- полуремарке марка „Кьогел“ шаси № WKOSNCO2420791486, като със същата молба е поискал и извършване на справка от ЧСИ в НОИ за регистрирани трудови договори на длъжниците- физически лица. По изпълнителното дело е постъпила информация, че един от длъжниците- Г. С. Я. се намира в трудово правоотношение с „Ванина трейдинг“ ЕООД. Насрочил е опис на ППС на 01.08.2017г. По молба на взыскателя от 18.05.2018г. е наложил заповест върху трудовото възнаграждение на длъжника Г. Я., като до работодателя е изпратено заповестно съобщение. От приложените по изп. дело материали се установява, че по същото са постъпвали суми от трудовото възнаграждение на този длъжник в периода от 03.10.2018г. до 31.05.2022г.

Във връзка с наложения заповест върху ППС, собственост на СД „АВТО- ПАЕВ- Янев и СИЕ“, по делото не са налице данни за извършени други изпълнителни действия, включително и опис на ППС, насрочен на 01.08.2017г.

На 31.05.2022г. длъжникът М. В. Я. е подала до ЧСИ молба с вх.№ 19223/31.05.2022г., именува възражение, с което е поискала от ЧСИ да издаде постановление, с което да констатира, че изпълнителното производство по изпълнително дело № 20138780401148 е прекратено по силата на закона на основание чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК, да преустанови изпълнението по същото и вдигне служебно наложените обезпечителни мерки, в т.ч. наложените заповести и възбрани.

По това искане, с писмо изх.№23946 от 24.06.2022г. ЧСИ И.Х. е постановил отказ да прекрати изпълнителното дело, с мотиви, че не са налице основанията по чл.433, ал.1, т.8 ГПК за прекратяване на изпълнителното дело, тъй като по същото постъпват суми от заповест върху трудовото възнаграждение на един от съдлъжниците. Писмото, в което е инкорпориран отказ на ЧСИ да прекрати изпълнителното дело на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК, е връчено на М. Я. на 04.07.2022г., а жалбата против този отказ е постъпила при ЧСИ И.Х. 13.07.2022г., като е изпратена по куриер на 12.07.2022г.

От материалите по изпълнителното дело се установява, че след депозиране на

жалбата на 01.07.2022г., 04.07.2022г., 01.09.2022г., 19.10.2022г. и 02.11.2022г. по изпълнителното дело са постъпили суми по наложения заповест за трудовото възнаграждение на длъжника Г. Я..

В хода на връчване на жалба вх. № 24356 от 13.07.2022г. против постановления отказ на ЧСИ да прекрати изпълнителното дело на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК, ЧСИ е установил, че един от длъжниците- А.С.Я. е починал, уведомил е вискателя за настъпилата смърт на длъжника, като му е указал, че в случай, че желае изпълнителните действия по делото да продължат, следва да направи искане за конституиране на неговите наследници като страни по изп. дело. С молба вх. рег. № 37022 от 13.10.2022г. вискателят е поискал конституирането на наследниците на починалия длъжник като длъжници по изпълнителното дело и продължаване на изпълнителните действия спрямо тях, като е направил искане след конституирането им да бъде извършена проверка на тяхното имуществено състояние, трудови договори и банкови сметки.

С молба вх. Рег. № 2532 от 18.01.2023г. Г. Я. е представила 2 бр. съдебни удостоверения, видно от които С.А.Я. и Р.А.Я.- синове на починалия длъжник, са се отказали от наследството на А.С.Я., поч. на 02.01.2021г.

При тази фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от легитимирана страна- длъжника по изпълнението, срещу подлежащ на обжалване от длъжника акт по чл.435, ал.2, т.6 ГПК и в срока по чл.436, ал.1 ГПК, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна, като съображенията са следните:

Съгласно разпоредбата на чл.433, ал.1, т.8 от ГПК изпълнителното производство се прекратява с постановление, когато вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, с изключение на делата за издръжка.

Съгласно задължителните постановки на т. 10 от [ТР № 2/26.06.2015 г.](#) по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС: „Когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по [чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК](#) /[чл. 330, ал. 1, б. "д" ГПК](#) отм./, нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Обявява за изгубило сила [Постановление № 3/1980 г.](#) на Пленума на Върховния съд." В мотивите по т. 10 на тълкувателния акт е разяснено, че в изпълнителното производство за събиране на парични вземания може да бъдат приложени различни изпълнителни способи, като бъдат осребрени множество вещи, както и да бъдат събрани множество вземания на длъжника от трети задължени лица. Прието е, че прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл.18, ал.1 ЗЧСИ): насочването на изпълнението чрез

налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитор, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Разяснено е също, че прекъсването на давността с предявяването на иск и др. действия по [чл. 116, б. "б" ЗЗД](#) и прекъсването на давността с предприемането на действия за принудително изпълнение по [чл. 116, б. "в" ЗЗД](#) са уредени по различен начин. В първия случай нова давност не започва да тече докато трае производството, а ако съществуването на вземането не бъде признато, давността не се счита прекъсната. Ако вземането бъде признато новата давност започва да тече от влизането в сила на крайния акт, с който се установява, че вземането съществува, тъй като докато трае производството, давност не тече. Не случайно законодателят е уредил отделно хипотезата на [чл. 116, б. "в" ЗЗД](#) относно давността в принудителното изпълнение, без да възпроизведе правилата за спиране и отпадане на ефекта на прекъсването в исковия процес. Тези правила са неприложими при прекъсването на давността с предприемането на действия за принудително изпълнение по [чл. 116, б. "в" ЗЗД](#) не защото ефектът на спирането в този случай настъпва безвъзвратно, а защото в този случай няма спиране на давността нито отпадане на ефекта на прекъсването... В исковия процес давността е прекъсната в началото и ищецът не може да извърши никакво действие, с което да я прекъсне отново в хода на исковото производство. При изпълнителния процес давността се прекъсва многократно с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Разяснено е в мотивите и това, че ищецът няма нужда да поддържа висящността на исковия процес, но трябва да поддържа със свои действия висящността на изпълнителния процес, като внася съответните такси и разноски за извършването на изпълнителните действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ /извършване на опис и оценка, предаване на описаното имущество на пазач, отваряне на помещения и изнасяне на вещите на длъжника и др./, както и като иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности; че когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява на основание [чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК](#), че прекратяването на изпълнителното производство поради т. нар. "перемпция" настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти..., че прекратяването на

изпълнителното производство става по право, като новата давност е започнала да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие.

В съдебната практика и в правната доктрина не е налице спор, че перемпцията и давността са различни правни институти (давността е институт на материалното право, докато перемпцията – на процесуалното; давността е пречка за развитието на изпълнителния процес, а перемпцията предполага такъв; давността не може да се зачете служебно от съдебния изпълнител, докато перемпцията съдебният изпълнител е длъжен да зачете).

В обобщение, в приложение на задължителните разяснения, дадени с горепосоченото ТР и съобразно посоченото в Решение №37 от 24.02.2021г. на ВКС по гр. дело № 1747/2020 г., IV г. о., ГК, ЯОС приема, че основанието по чл.433, ал.1, т.8 ГПК за прекратяване на изпълнението е налице, когато в продължение на две години вискателят въобще не е поискал извършването на изпълнителни действия, а не когато такива са поискани, но не са приложени поради някаква причина, включително поради липсата на притежавано от длъжника имущество. Или необходимо е бездействие на вискателя в продължение на две години (който срок е преклузивен), каквото не е налице, когато същият е отправял искания за насочване на изпълнението с посочване на изпълнителен способ, без значение дали той е приложен. Очевидно е, че перемпция не настъпва, ако след поискването на един изпълнителен способ в продължение на две години вискателят не е поискал нов изпълнителен способ, най-малкото защото през това време може да се е осъществявал поискания предходен изпълнителен способ, а преди неговия край не може да се прецени със сигурност има ли нужда от друг способ. Двугодишният срок за перемпция започва да тече от първия момент, в който не се осъществява изпълнение– включително доброволно, например по постигнато споразумение между страните, т. е. осъществяването на всички поискани способи е приключило (успешно или неуспешно) или поисканите не могат да се осъществят по причина, за която вискателят отговаря– след направеното искане не е внесъл такси, разноски, не е оказал необходимото съдействие и така осуетява неговото прилагане. Настоящият съд възприема и съдебната практика, обективирана в Решение № 133 от 10.08.2022 г. на ВКС по гр. д. № 562/2022г., III Г. О., Определение № 1129 от 05.12.2017г. на ВКС по гр.д. №1667/2017г., IV Г. О., Решение № 48/14.07.2016г. на ВКС по търг. дело № 404/2015 г. на II-ро търг. отд., Решение №83 от 11.04.2018г. на ВКС по гр. д. №1667/2017г., IV г.о., която е в смисъл, че непредприемането на действия от вискателя по отношение на един от солидарните длъжници в рамките на посочения в чл.433, ал.1, т.8 ГПК двугодишен процесуален преклузивен срок, съответно- прекратяването на изпълнителното производство по отношение на този длъжник по силата на закона, не съставлява отказ от изпълнение, нито води до погасяване на материалното право. Срокът за прекратяване на изпълнителното производство по перемпция започва да тече от последното валидно изпълнително действие спрямо всеки един от длъжниците, предвид различните изпълнителни правоотношения с всеки от тях, като след неговото изтичане може да бъде инициирано образуване на ново изпълнително дело. Бездействието на вискателя за осъществяване на изпълняемото право по отношение на един от посочените в изпълнителния лист солидарни длъжници и

настъпилото по право прекратяване на изпълнителното производство на основание по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, не води до извод за отпадане на условията за допустимост на изпълнителното производство, нито, че са настъпили обстоятелства, водещи до погасяване на надлежно установено материално право, или до погасяване на правото за принудително изпълнение. Право на вискателя е да насочи изпълнението или да инициира извършването на последващи изпълнителни действия в рамките на даден изпълнителен способ, само спрямо един от посочените в изпълнителния лист длъжници, тъй като изпълнителните дела срещу няколко длъжници, отговарящи за едно и също притезание, са различни. Съдът съобразява и прието в Решение №37 от 24.02.2021г. на ВКС по гр. дело № 1747/2020 г., IV г.о. и в Решение №127 от 12.07.2022г. на ВКС по гр.д. №2884/2021г., III г.о., ГК, че когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността, независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Необразуването на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора, нито ползва или вреди на длъжника. То може да бъде квалифицирано като дисциплинарно нарушение на съдебния изпълнител, само доколкото не е събрана длъжимата авансова такса за образуване на отделното дело и с това са нарушени канцеларските правила по воденото на изпълнителните дела.

Съобразявайки всички посочени по-горе разрешения, дадени със задължителната практика и другата цитирана практика на ВКС, настоящият състав на ЯОС приема, че последното изпълнително действие в изпълнителното производство по отношение на длъжника М. В. Я., е извършването на публичната продажба на възбранения и ипотекан недвижим имот, приключила с постановление за възлагане на недвижим имот от 07.03.2016г. на ЧСИ И.Х.. Извършените след тази дата от ЧСИ действия по въвод във владение на купувача, разпределение на постъпилите от продавача на недвижимия имот суми, предявяване на разпределението, изискване на справки за регистрирани трудови договори на длъжниците – физически лица, вкл. и за длъжника М. Я., не са изпълнителни действия по смисъла на чл.433, ал.1, т.8 от ГПК съгласно дадените задължителни указания в т.10 от [ТР № 2/26.06.2015 г.](#) по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Извършените изпълнителни действия налагане на заповед върху ППС, собственост на длъжника СД „АВТО-ПАЕВ- Янев и СИЕ“, насрочването на опис на същите по молба на вискателя, налагането на заповед върху получаваното от длъжника Г. Я. от трето лице – „Ванина трейдинг“ ЕООД трудово възнаграждение, удържки от трудовото възнаграждение на Я., привеждането на суми по изпълнителното дело от работодателя, не касаят длъжника М. Я., а част от останалите длъжници по изпълнителното дело, поради което и нямат значение за процесуалното правоотношение между вискателя „ОББ“ АД и длъжника М. В. Я., и не съставляват изпълнителни действия, годни да прекъснат течението на перемпционния срок

по отношение на този длъжник.

Последно с молбата от 17.11.2015 година вискателят е поискал извършване на изпълнителни действия по отношение на длъжника М. Я., а с молба от 22.07.2017г. е поискал от ЧСИ И.Х. да извърши справка за регистрирани в НАП трудови договори на този длъжник. След постъпване на информация по изпълнителното дело, че такива не са установени, вискателят в период по-дълъг от две години не е поискал предприемане на изпълнителни действия по отношение на този длъжник, което пасивно поведение обуславя извод, че изпълнителното производство срещу длъжника М. В. Я. се е прекратило на 07.03.2018г. /с изтичането на двугодишния перимпционен срок от датата на постановлението на ЧСИ И.Х. за възлагане на недвижимия имот на обявления за купувач Ж.Ж./ по силата на закона на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК.

Към датата 07.03.2018г. изпълнителното производство по отношение на този длъжник е било вече е прекратено ex lege на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, тъй като след 07.03.2016г. в период от две години вискателят не е поискал извършване на изпълнителни действия по отношение на жалбоподателя- длъжник. Изпълнителното производство е било прекратено и към 24.06.2022г., когато е постановен обжалван отказ на ЧСИ. Ето защо отказът на ЧСИ от 24.06.2022г. да прекрати изпълнителното дело против длъжника М. В. Я., се явява незаконосъобразен и следва да бъде отменен. Жалбата в частта против отказа на ЧСИ да прекрати изцяло изпълнителното производство, т.е. и по отношение на останалите длъжници, се явява неоснователна. В изпълнителното производство между вискателя и всеки един от солидарните длъжниците по изпълнителното дело съществува отделно процесуалното правоотношение, като право на вискателя е да избере против имуществото на кой от тях да насочи принудителното изпълнение. Правото да се позове на разпоредбата на чл.433, ал.1, т.8 от ГПК пред съдебния изпълнител и да иска прекратяване на изпълнителното производство на това основание е предоставено на всеки един от солидарните длъжници, като това лично процесуално право не може да бъде упражнено от един от тях в полза и на останалите.

За неоснователни се преценят съображенията на длъжника, изложени в жалбата, относно наличието на основания за прекратяване на изпълнителното производство поради погасяване на вземането по давност на основание [чл. 110 от ЗЗД](#). Въпросът за това дали вземането, предмет на изпълнително производство е погасено по давност следва да бъде разрешен в отделно исково производство по реда на [чл. 439 от ГПК](#) и не може ЧСИ в изпълнителното производство да се произнася по този въпрос. Едва с представянето пред ЧСИ на влязло в сила съдебно решение, с което е уважен искът по [чл. 439 от ГПК](#) би била налице предпоставката на [чл. 433, ал. 1, т. 7 от ГПК](#) за прекратяване на изпълнителното производство.

Водим от изложено, ЯОС

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба вх. №24356 от 13.07.2022г. по описа на ЧСИ И.Х., подадена от М. В. Я., ЕГН *****, с адрес гр.****, *****, по изпълнително дело №20138780401148 по описа на ЧСИ И.Х. с район на действие съдебния район на ЯОС и с рег.№878 в КЧСИ, отказа на ЧСИ, обективиран в съобщение изх.№23946 от 24.06.2022г. да уважи искането за прекратяване на изпълнителното производство по отношение на длъжника М. В. Я. на основание чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата М. В. Я. с посочени по- горе данни, против отказа на ЧСИ И.Х., обективиран в съобщение изх.№23946 от 24.06.2022г. да прекрати изпълнителното производство по отношение на останалите длъжници на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК.

Препис от решението да се изпрати на ЧСИ И.Х. с район на действие съдебния район на ЯОС и с рег.№878 в КЧСИ за произнасяне, съобразно мотивите на настоящото решение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно разпоредбата на чл.437, ал.4, изр.2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____